

Precursores:

feminismes, càmera en mà i arxiu a l'espatlla

Exposició

11.7-17.11.2024

EXPOSICIÓ

Precursores: feminismes, càmera en mà i arxiu a l’espatlla

De l’11 de juliol al 17 de novembre de 2024
Sala d’exposicions

Precursores:

feminismes, càmera en mà i arxiu a l’espatlla

Exposició

11.7-17.11.2024

Presentada a París de setembre a desembre 2023 a la Cité internationale des arts, i adaptada per la FilmoTeca de Catalunya, l’exposició recorre la història cultural i visual del feminisme a França als anys 1970 i 1980 a través de la fundació del Centre audiovisuel Simone de Beauvoir per tres dones, Delphine Seyrig, Carole Roussopoulos i Ioana Wieder, del col·lectiu Les Insoumuses, tot establint un contrapunt amb la creació contemporània.

Els vídeos de Les Insoumuses, juntament amb els d’altres cineastes i col·lectius afins, ofereixen una cartografia de les lluites del moment: del dret a l’avortament i la llibertat sexual a la guerra del Vietnam o l’antipsiquiatria, en un marc decididament

internacional, i proposa un diàleg entre generacions de videastes i artistes feministes que depassa l’escena francesa. Així, la mostra es concentra en una història alternativa dels mitjans en la qual l’activisme i la cultura visual juguen un rol principal.

Comissariat: Nicole Fernández Ferrer i Nataša Petrešin-Bachelez.

Amb les artistes:

Rada Akbar, Claire Atherton, Ti-Grace Atkinson, Pilar Aymerich, Eugènia Balcells, Chimurenga, Nicole Croiset, Mari Chordà, Coordination des femmes noires, François Dasques, Catherine Deudon, Thembela Dick, Pierre Jouannet, Bouchra Khalili, Maria Klonaris et Katerina Thomadaki, Anne Faisandier, Martine Franck, Sarah Maldoror, Kate Milet & Sophie Keir, Fina Miralles, Guy Le Querrec, Zanele Muholi, Lur Olaizola, Nadja Ringart, Megan Rossman, Carole Roussopoulos, Paul Roussopoulos, Yvette Roudy, Eszter Salamon, Abraham Ségala, Delphine Seyrig, Paula Valero Comín, Ioana Wieder, Awa Thiam, Nil Yalter.

Una producció de la FilmoTeca de Catalunya, a partir de l’exposició produïda per la Cité internationale des arts, en col·laboració amb el Centre audiovisuel Simone de Beauvoir, i com a part de l’edició del 2023 del Festival d’Automne de París.

Precursoras: feminismes, càmera en mà i arxiu a l’espatlla

Arran de la creació del grup Travelling Féministe al Centre audiovisual Simone de Beauvoir el 2014, que reunia historiadores, crítiques d’art i de cinema, comissàries i arxiveres, va néixer la idea de fer una exposició al voltant de Delphine Seyrig i els col·lectius de vídeo feministes a França. Entre el 2019 i el 2022 va tenir lloc la primera sèrie d’exposicions —LaM (Villeneuve-d’Ascq), Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía (Madrid), Kunsthalle Wien (Viena) i Württembergischer Kunstverein (Stuttgart)— comissariades per Nataša Petrešin-Bachelez i Giovanna Zapperi.

L’exposició que es presenta a la FilmoTeca de Catalunya és una adaptació de la que es va poder veure, de setembre a desembre de 2023, a la Cité internationale des arts de París. Una nova proposta que explora la història cultural i visual del feminisme a la França dels anys setanta i vuitanta a través de la fundació del Centre audiovisual Simone de Beauvoir per tres dones —Delphine Seyrig, Carole Roussopoulos i Ioana Wieder—, establint un contrapunt amb la creació contemporània.

Els vídeos de Les Insoumuses, juntament amb els d’altres cineastes i col·lectius, esbossen les lluites de l’època —del dret a l’avortament i la llibertat sexual a la guerra del Vietnam o l’antipsiquiatria en un marc decididament internacional— i proposen un diàleg entre generacions de cineastes i artistes feministes que va més enllà de l’escena francesa. Així, l’exposició se centra en una història alternativa dels mitjans en què l’activisme i la cultura visual tenen un paper fonamental.

“Precursoras: feminismes, càmera en mà i arxiu a l’espatlla” ha estat concebuda per la Cité internationale des arts de París, centre de residència d’artistes, laboratori d’idees, espai d’acollida i creació per excel·lència, i el Centre audiovisual Simone de Beauvoir de París, espai pioner per a l’arxiu, la producció i la distribució de vídeos feministes dedicats a la història de les dones i les persones *queer*, els seus drets, les seves lluites i les seves creacions. La proposta que es mostra a la FilmoTeca de Catalunya incorpora algunes artistes catalanes com Eugènia Balcells, Pilar Aymerich, Fina Miralles o Mari Chordà, amb la voluntat per part de les tres institucions de treballar plegades per continuar escrivint aquesta història, que avui es prolonga gràcies a la intervenció de noves generacions d’artistes. Algunes d’elles, com Maria Klonaris i Katerina Thomadaki, Bouchra Khalili, Zanele Muholi, Rada Akbar, Paula Valero Comín o les integrants del col·lectiu Chimurenga, han estat residents a la Cité internationale des arts de París, o algunes de les seves peces formen part de les col·leccions del Centre audiovisual Simone de Beauvoir a París, com per exemple Lur Olaizola o Sarah Maldoror.

En un moment en què la condició de les dones i les persones *queer* empitjora en moltes parts del món, l'exposició, dividida en diversos àmbits —“Una història en curs”, “Apropiació feminista dels mitjans de comunicació”, “Lluites transnacionals”, “Contrarestar la normativitat” i “Pràctiques insubmises”- vol posar en valor el diàleg que s'estableix entre els treballs contemporanis i les obres històriques, imatges fetes amb les primeres càmeres i magnetoscòpis portàtils que manifesten la lluita de les dones i les persones *queer* per la seva emancipació i la seva llibertat.

Nataša Petrešin-Bachelez i Nicole Fernández Ferrer

Comissàries de l'exposició

Maria Schneider, Delphine Seyrig i Carole Roussopoulos. Fotografia de rodatge de *Sois belle et tais toi!* Delphine Seyrig. 1976. Cortesia de les famílies Seyrig i Roussopoulos. Centre audiovisuel Simone de Beauvoir.

Marche des femmes à Hendaye, 5 octobre 1975 © Nicole Fernández Ferrer

Les Insoumuses: Roussopoulos - Seyrig – Wieder

Fundadores del Centre Audiovisual Simone de Beauvoir de París

Delphine Seyrig

(1932-1990)

És coneguda sobretot pels papers que va interpretar en el cinema francès d'autor, en particular *L'année dernière à Marienbad* (*L'any passat a Marienbad*, 1961) d'Alain Resnais, que la convertirà en el símbol d'una feminitat idealitzada i sofisticada. Però per a Seyrig, “actuar” no era una mera professió: al llarg dels anys setanta es va implicar cada cop més en el moviment feminista. Paral·lelament, la seva col·laboració amb directores com Chantal Akerman, Marguerite Duras o Ulrike Ottinger li va permetre explorar molts altres papers femenins i distanciar-se de la seva imatge de diva.

Cap al 1975, juntament amb la videasta militant Carole Roussopoulos i la traductora Ioana Wieder, va produir una sèrie de vídeos amb el títol de *Les Insoumuses*. En els seus vídeos, com *Sois belle et tais-toi!* (*Sigues bonica i calla!*, 1976), *SCUM Manifesto* (*Manifest SCUM*, 1976) i *Maso et Miso vont en bateau* (*Maso i Miso van en barca*, 1976), la imatge esdevé una eina d'emancipació i una forma d'activisme polític. El 1982, les tres dones van crear a París el Centre Audiovisual Simone de Beauvoir, que constitueix un arxiu audiovisual sense precedents de les lluites de l'època, a França i a l'estranger: la lluita pel dret a l'avortament, contra la tortura i la guerra de Vietnam, pels drets de les treballadores sexuals i dels presos i les preses polítiques, la participació en el moviment antipsiquiatria, la lluita pels drets LGBTQI+.

Carole Roussopoulos

(1945-2009)

És una de les directores més importants de la seva època. Va fer més de cent vint documentals i és una de les primeres videastes de la història. Els seus films mostren el combat de les dones durant els anys setanta, des de l'avortament fins a la lluita de les persones homosexuals. Nascuda el 1945 a Suïssa, es va traslladar a París als 22 anys. El seu amic, l'escriptor Jean Genet, li va aconsellar que invertís en la seva primera càmera de vídeo portàtil, la Sony Portapack. Va ser la primera dona que la va utilitzar i es va convertir en una directora compromesa, càmera en mà. Quan es va adonar del poder que li conferia aquesta petita càmera portàtil, Carole Roussopoulos va fundar el col·lectiu militant Video Out amb el seu company Paul. Era el 1971, tres anys després del Maig del 68, i les protestes socials continuaven sent més fortes que mai, sobretot les reivindicacions feministes. De seguida es va convertir en un referent entre la militància i també en l'àmbit del periodisme i del videoactivisme.

El 1975, col·labora amb l'actriu feminista Delphine Seyrig en dos vídeos pamfletaris, *Maso et Miso vont en bateau (Maso i Miso van en barca, 1976)* i *SCUM Manifesto (Manifest SCUM), 1976*). Juntament amb Ioana Wieder, traductora i directora feminista, les dues dones van crear el col·lectiu Les Insoumuses, originalment Les Muses s'amusement (Les muses es diverteixen). Totes tres van filmar vídeos feministes que donaven veu a grups oprimits en revolta i a moviments polítics. També van utilitzar la distorsió d'imatges afegint-hi un toc d'humor paròdic.

Ioana Wieder

(1932)

És una cineasta feminista francesa. Fugint de l’ocupació nazi de Romania, es va establir de molt jove a Palestina i després al Líban, on es va fer amiga de Delphine Seyrig. En acabar el batxillerat, va estudiar filosofia a París. El 1959 es va traslladar als Estats Units, on es va involucrar en el Moviment per la Llibertat d’Expressió. Quan va tornar a França el 1968, va donar classes en una escola bilingüe. També va descobrir la riquesa teòrica de les feministes nord-americanes i va traduir de l’anglès obres emblemàtiques, com *Vaginal Politics* (1972) d’Ellen Frankfort. Ioana Wieder va participar en el Moviment d’Alliberament de la Dona des del començament.

El 1974, juntament amb Delphine Seyrig, va assistir a un curs de vídeo dirigit per Carole Roussopoulos. Totes tres van fundar el col·lectiu Les Muses s’amusement, que després va passar a anomenar-se Les Insoumuses. Es tracta d’un grup de dones que denuncien els estereotips transmesos per la televisió i proposen les seves pròpies produccions audiovisuals. El 1975, va dirigir les seves primeres pel·lícules amb càmeres de vídeo autònomes: *La marche des femmes à Hendaye* (*La marxa de dones a Hendaia*) i *Les mères espagnoles* (*Les mares espanyoles*).

El 1982, Carole Roussopoulos, Delphine Seyrig i Ioana Wieder van fundar el Centre Audiovisual Simone de Beauvoir, l’objectiu del qual era produir i difondre documents sobre la història, les lluites i la creació audiovisual de les dones. Ioana Wieder s’ocupa de la programació i la comunicació del centre.

Algunes peces destacades dels diversos àmbits de l’exposició

[àmbit 2]

Apropiació feminista dels mitjans de comunicació

Maso et Miso vont en bateau (*Maso i Miso van en barca*)

Carole Roussopoulos, Delphine Seyrig, Ioana Wieder, Nadja Ringart (Les Insoumuses.)
França, 1976, b/n, so, 56 min (extractes)

El col·lectiu Les Insoumuses (Carole Roussopoulos, Delphine Seyrig, Ioana Wieder), al qual es va unir Nadja Ringart per a aquest vídeo, subverteix de manera humorística i política un programa de Bernard Pivot amb Françoise Giroud, secretària d’estat de la Condió Femenina. El programa es va emetre amb motiu del final de l’Any Internacional de la Dona, declarat per l’ONU el 1975.

Maso et Miso vont en bateau (Les Insoumuses: Nadja Ringart, Carole Roussopoulos, Delphine Seyrig, Ioana Wieder, 1976).

Où est-ce qu’on se mai? (*Quin és el nostre lloc l’1 de maig?*)

Delphine Seyrig, Ioana Wieder. França, 1976, b/n, so, 56 min (extractes)

Aquest documental està dedicat a les protestes de l’1 de maig del 1976. Seqüències que mostren la manifestació feminista amb entrevistes a dones que parlen sobretot dels enfrontaments amb la CGT. També se sent Delphine Seyrig llegint un article de *L’Humanité* i una carta de la CGT.

Sois belle et tais toi! (*Sigues bonica i calla!*)

Delphine Seyrig. França, 1976, b/n, so, 1 h 56 min (extractes)

Delphine Seyrig entrevista vint-i-tres actrius franceses i nord-americanes sobre la seva experiència professional com a dones, els papers que interpreten i la seva relació amb escenògrafs, directors i equips tècnics, gairebé exclusivament masculins en aquella època. El 1976, la valoració col·lectiva era més aviat negativa en una professió que només permetia papers estereotipats i alienants.

Fotografia de rodatge de *Sois belle et tais toi!* Delphine Seyrig. 1976. Cortesia de les famílies Seyrig i Roussopoulos. Centre audiovisual Simone de Beauvoir

[àmbit 3]

Llites transnacionals

La marche des femmes à Hendaye (La marxa de dones a Hendaia)

Carole Roussopoulos, Ioana Wieder. França, 1975, b/n, so, 28 min (extractes)

Un miler de dones de tota França es van reunir a Hendaia el diumenge 5 d'octubre del 1975 per protestar contra els afusellaments de militants bascos per part del règim franquista. Les dones espanyoles que participen en la marxa parlen de les seves condicions de vida a França i de les relacions entre homes i dones. El film segueix la marxa fins a la frontera al so de consignes antifeixistes i cançons revolucionàries basques.

Les mères espagnoles (*Les mares espanyoles*)

Carole Roussopoulos i Ioana Wieder. França, 1975, b/n, so, 60 min (extractes)

Hores després de l’execució de José Luis Sánchez Bravo, membre del Front Revolucionari Antifeixista (FRAP), la seva germana relata l’última nit del condemnat. La mare d’Ángel Otaegi Etxeberria parla de la vida del seu fill i de l’última conversa que hi va mantenir. La mare de Txiki (Juan Paredes Manot), viuda i mare de set fills, parla de la solidaritat del poble on viu des de fa onze anys. Denuncia el “judici fantasma”, la tortura i l’assassinat del seu fill.

Inês

Delphine Seyrig. França, b/n, so, 20 min (extractes)

Delphine Seyrig decideix fer aquest documental per denunciar la detenció i el maltractament que va rebre Inês Etienne Romeu, després que la seva amiga Norma Bengell, actriu brasilera, li expliqués el que havia passat.

Militant brasilera contrària a la dictadura, Inês Etienne Romeu va ser empresonada el maig del 1971 a São Paulo, on va ser torturada i violada. Traslladada a Rio de Janeiro, va ser condemnada a cadena perpètua el 1972 i va estar a la presó de Bangu fins al 1979. Dos anys després, va denunciar les tortures i, en particular, el paper del metge Amílcar Lobo.

Jean Genet parle d’Angela Davis (*Jean Genet parla d’Angela Davis*)

Carole Roussopoulos. França, 1970, b/n, so, 8 min (extractes)

El 16 d’octubre del 1970, a l’Hotel Cecil de París, el grup Video Out (Carole i Paul Roussopoulos) va filmar la declaració de suport de Jean Genet enregistrada després de l’anunci de la detenció d’Angela Davis, militant del partit de les Panteres Negres i professora de filosofia als Estats Units. Jean Genet va denunciar violentament la política racista dels Estats Units. A petició del director de l’ORTF, va llegir el document dues vegades, amb la intenció de fer aparèixer en pantalla el seu text polític abans que ell. Finalment, el programa va ser censurat.

[àmbit 4]

Contrarestar la normativitat

Le FHAR

Carole Roussopoulos. França, 1971, b/n, so, 27 min (extractes)

Aquest film mostra la primera manifestació pública de gais i lesbianes que va tenir lloc a França, concretament a París.

El 1971, el Front Homosexual d'Acció Revolucionària (FHAR) va participar en la desfilada de l'1 de maig. Les imatges enregistrades durant la manifestació s'intercalen amb fragments d'una reunió en la qual es debaten les qüestions plantejades pel moviment. El reportatge és un document fundacional no solament per a la història i la memòria del moviment lèsbic, gai i queer, sinó també per a l'aparició d'una pràctica cinematogràfica compromesa, de la qual Carole Roussopoulos és pionera, que dona la paraula a les persones que filma amb un equip de vídeo lleuger.

Les prostituées de Lyon parlent (*Les prostituées de Lió parlent*)

Carole Roussopoulos. França, 1975, b/n, so, 47 min (extractes).

El juny del 1975, les prostitutes de Lió van ocupar l'església de Saint-Nizier. Parlen de la seva història personal, de les seves condicions de treball, de les seves relacions amb la societat. Denuncien el poder de la policia i dels polítics, i expressen les seves reivindicacions.

Carole Roussopoulos filmant Barbara durant el rodatge del film *Les prostituées de Lyon parlent*. 1975. Centre audiovisuel Simone de Beauvoir.

Activitats relacionades amb l'exposició

SESSIONS ESPECIALS

Sessió inaugural

Dijous 11 de juliol 19.00 h

Sala Laya

Projecció

SCUM Manifesto

CAROLE ROUSSOPOULOS, DELPHINE SEYRIG, 1976. Int.: Carole Roussopoulos, Delphine Seyrig. França. VOSC. 26'. Arxiu digital.

El 1967 l'escriptora estatunidenca Valerie Solanas va publicar el Manifest SCUM, una crida a l'extermini del sexe masculí (SCUM, escòria en anglès, és l'acrònim de Society to Cut Up Men, 'Societat per Esquarterar els Homes'). Aquest film escenifica el dictat d'aquest text (Seyrig llegeix i Roussopoulos escriu a màquina) mentre, de fons, un televisor emet butlletins de notícies d'una societat violenta dominada pels homes.

Presentació de l'exposició i del film a càrrec de la comissària i Nataša Petrešin-Bachelez.

Sessió gratuïta.

Divendres 12 de juliol 19.00 h

Sala Laya

*Xerrada ajornada. Nova data a confirmar

Feminismes, vídeo i arxiu.

L'experiència del Centre audiovisual Simone de Beauvoir

A càrrec de Nicole Fernández Ferrer, co-presidenta del Centre audiovisual Simone de Beauvoir i co-comissària de l'exposició “Precursores: feminismes, càmera en mà i arxiu a l’espatlla”, en conversa amb Marta Selva i Anna Solà, fundadores de Drac Màgic i la Mostra Internacional de Films de Dones de Barcelona.

Sessió gratuïta.

Divendres 6 de setembre 19.00 h
Sala d'exposicions i Sala Laya

Varda i Les Insoumuses

Visita comentada a l'exposició i projecció de *L'une chante, l'autre pas* (Agnès Varda, 1977).

Presentació a càrrec d'Imma Merino.

Imma Merino, crítica de cinema, periodista, i assessora a l'exposició “Agnès Varda. Fotografiar, filmar, reciclar.” (CCCB, fins al 8 de desembre de 2024) oferirà una visita comentada a l'exposició “Precursores: feminismes, càmera en mà i arxiu a l’espatlla” i seguidament farà la presentació de la pel·lícula d'Agnes Varda *L'une chante, l'autre pas*, que forma part de la retrospectiva que li dedica la FilmoTeca de Catalunya.

Activitat organitzada amb la col·laboració del CCCB

Dimecres 18 de setembre 18.00 h
Sala Laya

Construir un arxiu fílmic feminista

A càrrec de les activistes del Centre de Documentació de Ca la Dona i l'equip de la Mostra Internacional de Films de Dones de Barcelona.

Des del present, una nova generació treballa, preserva i visibilitza els arxius de tots dos espais enfrontant-se a una sèrie de preguntes: Com relacionar-nos amb la genealogia feminista des d'un lloc íntim i polític? Com garantir la transmissió i accessibilitat d'aquestes històries en un futur? Com activar el document arxivat?

Dimecres 30 d'octubre 18.00 h
Sala Laya

Denúncia i enunciació feminista

Programa de vídeo experimental feminista de les últimes dècades, audiovisual de vocació militant que mostra una continuació de les pràctiques fílmiques feministes a les mans de realitzadors del territori català.

A càrrec de l'equip d'Hamaca.

Dimarts 5 de novembre 18.00 h
Sala Laya

Lluites col·lectives. El cinema d’Helena Lumbreras.

Presentació a càrrec del Centre de Restauració i Conservació de la Filмотeca de Catalunya, revisant les figures d’Helena Lumbreras i Emma Cohen.

Fotografia de rodatge de *Sois belle et tais-toi!* Delphine Seyrig. 1976. Cortesia de les famílies Seyrig i Roussopoulos. Centre audiovisual Simone de Beauvoir

Cicles de cinema

Delphine Seyrig, actriu, cineasta i activista

Setembre 2024

Calamity Jane and Delphine Seyrig. A Story (Babette Mangolte, 2019. 87')

Dimarts 3.09 / 20.00 h

Diumenge 22.09 / 20.00 h

L'année dernière à Marienbad (Alain Resnais, 1961. 93')

Dimecres 4.09 / 18.00 h

Dimarts 10.09 / 20.00 h

India Song (Marguerite Duras, 1975. 120')

Dimecres 4.09 / 21.00 h

Dimecres 11.09 / 17.00 h

Aloïse (Liliane de Kermadec, 1975. 120')

Dijous 5.09 / 21.00 h

Diumenge 15.09 / 20.00 h

Muriel ou le temps d'un retour (Alain Resnais, 1963. 116')

Dissabte 7.09 / 18.00 h

Dimarts 17.09 / 17.00 h

Baxter, Vera Baxter (Marguerite Duras, 1977. 90')

Dissabte 7.09 / 21.00 h

Dijous 19.09 / 21.00 h

Baisers volés (François Truffaut, 1968. 90')

Diumenge 8.09 / 20.00 h

Dimecres 11.09 / 20.00 h

Freak Orlando (Ulrike Ottinger, 1980. 121')

Dijous 12.09 / 21.00 h

Divendres 20.09 / 18.00 h

Mr. Freedom (William Klein, 1969. 105')

Divendres 13.09 / 17.00 h

Diumenge 22.09 / 18.00 h

Peau d'âne (Jacques Demy, 1970. 90')

Divendres 13.09 / 21.00 h

Dissabte 21.09 / 18.00 h

Jeanne Dielman, 23 quai du Commerce, 1080 Bruxelles (Chantal Akerman, 1975. 193’)

Dissabte 14.09 / 17.30 h

Divendres 27.09 / 16.30 h

Les Lèvres rouges (Harry Kümel, 1971. 101’)

Dimarts 17.09 / 20.00 h

Dimarts 24.09 / 21.00 h

Letters home (Chantal Akerman, 1988. 104’)

Dimecres 18.09 / 21.00 h

Dijous 26.09 / 21.30 h

Le charme discret de la bourgeoisie (Luis Buñuel, 1972. 102’)

Dijous 19.09 / 17.00 h

Dimecres 25.09 / 20.00 h

A Doll’s House (Joseph Losey, 1973. 106’)

Divendres 20.09 / 21.00 h

Dijous 26.09 / 17.00 h

Johanna d’Arc of Mongolia (Ulrike Ottinger, 1989. 165’)

Dissabte 21.09 / 20.00 h

Diumenge 29.09 / 20.00 h

Jeanne Dielman, 23 quai du Commerce, 1080 Bruxelles (Chantal Akerman, 1975)

Lluites col·lectives, films feministes dels anys 70 i 80 a França

Dijous 5.09 / 18.00 h

Maso et Miso vont en bateau (Les Insoumuses: Nadja Ringart, Carole Roussopoulos, Delphine Seyrig, Ioana Wieder. 1976. 55’)

Dijous 12.09 / 18.00 h

Y’a qu’à pas baiser (C. Roussopoulos, 1971. 16’)

Le F.H.A.R. (C. Roussopoulos, 1971. 26’)

Les prostituées de Lyon parlent Roussopoulos (C. Roussopoulos, 1975. 46’)

Presentació a càrrec del grup d’investigació CINEMA de la UPF.

Dijous 19/09 / 18.00 h

La marche des femmes à Hendaye (C. Roussopoulos, I. Wieder, 1975. 30’)

Les Mères espagnoles (C. Roussopoulos, I. Wieder, 1975. 59’)

Presentació a càrrec de Ros Murray i Arantza Santesteban.

Dimarts 24.09 / 18.00 h i Dissabte 28.09 / 21.00 h

Sois belle et tais-toi! (Delphine Seyrig, 1981. 115’)

Dissabte 28.09 / 18.00 h

Jean Genet parle d’Angela Davis (C. Roussopoulos, 1970. 8’)

Quelques féministes américaines (Luce Guilbeaut, Nicole Brossard, Margaret Wescott, 1978. 53’)

Dimarts 15.10 / 17.00h

Flo Kennedy, portrait d’une féministe américaine (C. Roussopoulos, I. Wieder, 1982. 59’)

Les Racistes ne sont pas nos potes, les violeurs non plus (I. Wieder, Nadja Ringart i altres, 1986. 36’)

En el marc del cicle *Per amor a les arts*, en col·laboració amb el MACBA.